

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa I. K.  
przeciwko "R." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.  
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 marca 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 7200,-  
(siedem tysięcy dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398<sup>4</sup> § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku

powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. należy wskazać, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Argumentacja pozwanego powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła przesłanka potrzeby wykładni art. 390 § 1 i 2 k.c. jako przepisu prawa budzącego poważne wątpliwości. Przepis musi budzić bowiem poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i doktrynę. Skarżący przedstawia wątpliwość, czy powstanie roszczeń wynikających z tego przepisu determinuje zachowanie stron umowy przedwstępnej do czasu upływu terminu przewidzianego na zawarcie umowy przyrzeczonej czy też zmiana zachowania strony po upływie tego terminu może powodować powstanie po jej stronie roszczenia o zawarcie umowy przyrzeczonej w sytuacji, gdy przed upływem terminu uchylała się od zawarcia umowy. Skarżący czyniąc szereg założeń faktycznych zmierza w istocie do uzyskania odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, co wykracza poza ramy przesłanki określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Pomija również, że powstanie roszczenia o zawarcie umowy przyrzeczonej jest determinowane jego wymagalnością związaną z upływem terminu do zawarcia tej umowy, natomiast kwestia, czy i której ze stron umowy przedwstępnej roszczenie przysługuje związana jest z ustaleniem, która ze stron uchylała się od zawarcia umowy, co jest związane z oceną konkretnych okoliczności danej sprawy i stosowaniem prawa a nie jego wykładnią. Wskazanie na oczywistą zasadność skargi pozostaje w

sprzeczności z twierdzeniem o potrzebie wykładni prawa, a ponadto nie zostało w żaden sposób uzasadnione.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804).